
Hudba se dnes těší zájmu jako kosmonautika

ZASTUPOVÁN OSA OD 1993. V DATABÁZI MÁ REGISTROVÁNO 142 HUDEBNÍCH DĚL.

TEXT: VÁCLAV HNÁTEK

Od vydání poslední desky Buty nazvané Duperele uplynulo už sedm let. Radek Pastrňák vysvětluje, proč další nahrávka není na spadnutí. A vzpomíná na začátky i excesy, které provázely vrchol kapely.

Když jsme se domlouvali na rozhovor, byl jste zrovna ve studiu. Na čem pracujete?

Už delší dobu se chystám, že něco natočím. V lednu a únoru už se k tomu schylovalo, ale nemáme v kapele takovou pohodu, abych mohl dělat na našem domovském pracovišti, tak jsem hledal něco jiného, ale nesetkal jsem se se štěstím. Materiálu mám dost, to není problém. Ale asi každý autor ví, že nakonec potřebuje hlavně pohodu a nějaké lidské zrcadlo, které by pomohlo s řešením neřešitelných hádek.

To znamená, že pokud něco vznikne, bude to sólová deska?

Poslední desky Buty jsou vlastně všechny sólové. Lidé z kapely mají pocit, že jako autor využívám jejich potenciál. Což je do jisté míry pravda. Nechci to ale hrotit.

Foto: archiv kapely

Co si pod tím mám představit? Že spoluhráčům vadilo, že pracujete hlavně na svých písničkách?

Spíš že jejich mozky a bytosti využívám ke svým věcem, což je vlastně pravda. A že se nakonec neobjeví na ohlášce. Nevím, jestli jste někdy napsal nějakou písničku, ale jestli ano, tak nejspíš taky máte pocit, že jste ji vymyslel vy. A že mi někdo pomohl kouskem aranže, to v mých očích neznamená, že by byl spoluautorem. Čili od desky Kapradí byla kapela už jen poslední instance v celém tom vyjadřovacím procesu.

Nicméně kapela funguje dál, koncertuje, ne?

Nikdy jsme nepřestali. Pořád hrajeme zhruba sto koncertů ročně a řekl bych, že docela s úspěchem.

Hrajete jen staré hity, nebo i novější věci?

I novější. Jen je potřeba je trochu obehrát, aby se s tím kapela pořádně seznámila. Pak není problém. Z poslední desky hrajeme třeba čtyři kusy, což je na jedno album dost. Ale musí to projít procesem osahávání toho materiálu.

Buty v poslední době vyměnily klávesistu. Co se stalo?

Náš kmenový člen Milan Nytra odešel a nikdy jsem se nedozvěděl proč. Když mu zavolám, tak to zvedne manželka, nebo to nezvedá nikdo. Takže ty důvody neznám. Už je to víc než dva roky. Je mi to líto, protože to je jeden z nejlepších hudebníků, které znám. Začínali jsme sezonu a on najednou ohlásil, že dává výpověď. Nevím, jestli jsem na vině já, nebo někdo jiný. Bleskurychle nastoupil David, syn našeho dechaře Milana Straky, který v té naší

muzice vyrostl. Takže jsme měli jen jednu odpolední zkoušku a šlapalo to. Jenže je fanoušek starých nástrojů. My máme ve zkušebně nordy (klávesy Nordstage), to je pro něj „červený buzzerant“, chtěl hrát na ty svoje nástroje z 80. let, ale to bohužel vydává jen syčení a šumění. Tak teď budeme hrát v menší partě.

Poslední deska Duperele vyšla před sedmi roky, což logicky vedlo i k tomu, že se o Buty v posledních letech moc nepsalo. Nepřemýšleli jste, že byste udělali ucelené turné nebo koncert v O2 areně? Prostě něco, co by přilákalo mediální zájem?

To není úplně náš styl, abychom se takhle cpali do médií. Já bych se tomu rozhodně bránil. V poslední době nehrajeme vůbec špatně, v uplynulých letech jsme na tom byli i hůř, takže by mě asi urazilo tahat nějaké hosty, kteří by spíš rušili ducha kapely, a dělat nějakou takovou show. Není k tomu důvod. Jak jsem říkal, koncertů máme pořád poměrně dost. Máme kde a pro koho hrát, lidi vždycky přijdou.

Chápu, že v tom případě nemá smysl se do něčeho takového tlačit.

O2 arena nebo třeba aspoň Lucerna by dávaly smysl, kdybychom měli nový materiál a došlo by k nějakému zmrtvýchvstání. Jinak my máme pořád co hrát. Lidé znají hlavně rádiovky, takže ze starších desek máme spoustu míř známých písní, které můžeme oprášit. Z toho můžeme vařit ještě sto let. Ale abychom něco medializovali, to by byla potřeba deska.

Která tedy, jak jsem pochopil, spíš nebude. To, na čem teď pracujete, vyjde? A pokud z toho bude album, vyjde jen pod vaším jménem?

Uvažoval jsem o tom, protože nikdo z kapely nemá čas být se mnou ve studiu. Každý se musí nějak živit a já jediný tyju z autorských tantiém. Takže zkraje roku jsem něco takového plánoval. Jenže když jsem se na ty písničky podíval střízlivějším okem, tak mi z toho vyšla spíš opatrnost. Ty

Foto: archiv kapely

věci jsou vtipné, jsou fajn, mám toho plný mobil. Ale nedosahují takových výšin jako starší tvorba. Ono být vtipný v hospodě je jedna věc, přetavit to v zábavnou a dobrou píseň je věc druhá. Tak jsem trochu přibrzdil a čekám na nějakou větší pecku, která by to zastřešila.

Buty měly vrchol kariéry v divokých 90. letech. Je to jen moje špatná paměť, nebo kolem vás nebyly žádné skandály?

No, vzhledem k tomu, že už je to pryč, klidně to řeknu. Alkoholických skandálů bylo dost. Já jsem takový zachránce slabších. Například jsem na

nějakém festivalu v Českých Budějovicích zachraňoval skupinu Dobrohošť. Strašně pěkně hráli a nikdo si jich nevnímal, což mě uráželo. Tak jsem se do lidí pustil slovně, proč nereagují na takovou pěknou hudbu. Potom na nás lítaly kelímky, někdo mě ještě zahlídl s litrovkou fernetu. Byly toho plné místní noviny. Nebo na Colours jsem vzpomínal na tatínka našeho bubeníka, který jako kytarista spolupracoval třeba s Dežem Ursinym a zrovna zemřel. Tak jsem vyprávěl a nevnímal jsem si, že kapela už nehraje. A když jsem skončil, tak už nastupoval Bob Geldof. Našlo by se toho dost.

Průlom pro Buty asi znamenal film Jízda, ke kterému jste dělali hudbu a vy osobně jste v něm i hráli. Původně jste ale odmítli. Proč?

Tak já jsem plachej... Ne že bych herecké nadání neměl, to si myslím, že mám. Jistě že nám to pomohlo. V Praze jsme tedy měli vyprodané poměrně velké sály už před tím filmem, ale Praha není Česko, že ano...

Věděli jste už v 80. letech, když Buty vznikly, že se budete hudbou živit? Byl to plán?

Já jsem s tím počítal od začátku. Člověk vyrůstá v nějakém prostředí. Základní škola, střední škola, vojna... Byl jsem teda na vojně, nevím, jak vy.

Já se vojně vyhnul.

Já jsem se nevyhnul. Mě na vojnu přihlásila maminka. Když zjistila, že jsem schválně neudělal přijímačky na vejšku, tak mě byla přihlásit na vojenské správě. No, nepočítal jsem s tím, že bych měl život prožít nějakým jiným způsobem. Měl jsem v sobě obrovský přetlak a byl jsem si jistý, že se mi podaří na scéně prorazit. Neměl jsem pochyby.

Já teda jen dodám, že jsem se vojně vyhnul kvůli věku. Jsem poslední odvedený ročník a na základní službu už jsem nenastoupil díky škole.

No tak zhruba stejně starý člověk mě tehdy požádal, ať mu seženu civilku

v divadle. Jakmile ji podepsal, tak tu vojenskou povinnost zrušili, ale civilku si už odsloužit musel. (smích)

Buty měly velké množství hitů. Čím si ten úspěch vysvětlujete?

Těch důvodů a předpokladů je několik. Jednak ten vnitřní tlak byl zamlada silný. Taky jsme v kapele měli opravdu luxusní hráče, jako je už zmíněný Milan Nytra nebo Petr Vavřík. A hlavně jsme se už od těch 80. let nezastavili, to byl prostě setrvalý tah na bránu. A samozřejmě jsme se snažili dělat písničky vtipně a kvalitně.

Fakt je, že po zvukové stránce byly nahrávky Buty vždycky nekompromisní.

Od všech členů byl na ten výsledek velký tlak. Petr Vavřík je studiový pracovník v proslulém zlínském Studiu V. Jeho majitel Ivo Viktorin nám ostatně na první desku vlastně půjčil, respektive jsme u něj točili na dluh, to byla velká podpora. A v lidech kolem nás jsme vzbuzovali důvěru, tak se nám ta práce tenkrát prostě povedla.

No a já se vrátím zase na začátek. Když říkáte, jaký byl od všech členů tlak na výsledek, tak jak to, že v kapele není ta touha udělat další skvělou desku? Další úspěšný zářez?

Touha tam samozřejmě jakási je, ale už spolu hrajeme třiatřicet let a musím přiznat, že jsme trochu obehnaní. Nikoho nebaví zajet si na týden na nějakou horskou chatu a tam vytěžovat mozky. To začalo už deskou Vo tom, že jsem musel „najímat“ kamarády jako taková externí zrcadla. Duperle jsem dělal vlastně sám a kluci přijeli na poslední týden toho roku a půl. A ubývá i motivace, hudba není to, co byla v 90. letech. Hudebník je společností vnímán jako kosmonaut a kosmonautika se taky těší momentálně velkému zájmu! A ještě do toho přichází senátor Valenta se svými návrhy a teď Piráti, kteří si myslí, že bychom to měli dělat zadarmo.

To není úplně náš styl, abychom se takhle cpali do médií. Já bych se tomu rozhodně bránil. V poslední době nehrajeme vůbec špatně, v uplynulých letech jsme na tom byli i hůř, takže by mě asi urazilo tahat nějaké hosty, kteří by spíš rušili ducha kapely, a dělat nějakou takovou show. Není k tomu důvod.

V desce Duperle jsem nechal jeden a půl milionu ze svých peněz a zpátky jsem nedostal nic.

Držím tedy palce, ať se my, které hudba ještě zajímá, další desky dočkáme. ☒